

Balla Istvánné

Balláné Laufleur Anna: Emlékek fogadója

Emlékek fogadója lett az én szívem...
Így minden emlékét magammal viszem.
Az utcát, melyen akácok illata száll...
S a reggeli napfény sejtelmes sugarát!

Kis falum, melyen a Gyepes átfolyik...
Az életet, mely benne nyiladozik.
A kiserdőt a lő- dombot, s tudod-e még?!
Hogy Karvasszezen melyik társad élt?!

A házat, hol ködgyantás álmot szőtt az este...
Édesapám, öcsém – ki a csillagokat leste.
Az utat, mely az iskolába vezetett,
Édesanyám, ki mindig fogta kezemet.

A tanítóimat, kik a jóra tanítottak –
S az élet útjára biztatón indítottak...
E kis falut, melynek a templom a legmagasabb pontja,
De az álmainkat mégis ide visszahozza.

Az álmokat, melyek, csak itt születhettek.
A vágyakat, melyek innen messze vezettek.
Sötétben éltek, de fényről álmodtak az emberek –
S úgy peregtek az évek, mint a búzaszemek!

Így lett az emlékek fogadója az én szívem.
S minden emlékét örökre elviszem.
Szívemben még patkol a kovács...
A hajnali fényben hallom a fűjtató zaját.

Emlékeimben az egész falu él –
S szívemben örökké él a remény.
Az akácok kis szirmaikat újra bontják.
Az emléket a szívek mind befogadják.

Add tovább Te is fiadnak azt, ami szép!
És bennük is emlékként a te emléked él.
Emlékek fogadója lett az én szívem.
Így minden emlékét magammal viszem.